

സന്ദർശനം

ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട്

രാജ്യ.എം.ആർ
ഗവ.ഹയർസെക്കന്ററി സ്കൂൾ
കാഷിൽ
തിരുവനന്തപുരം

ആധുനിക മലയാള കവിതയിലെ ഏറ്റവും മുഴക്കമുള്ള ശബ്ദത്തിനുമൊക്കെ ശ്രീ.ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട്. തീവ്രമായ ഭാവാവിഷ്കാരം ചുള്ളിക്കാടിന്റെ കവിതകളുടെ മുഖമുദ്രയാണ്. വ്യക്ത്യനുഭവമാകാതെ ഒരനുഭവത്തെയും ആഖ്യാനം ചെയ്തില്ലെന്ന നിർബന്ധം ചുള്ളിക്കാടിനുണ്ട്. ചുള്ളിക്കാടിന്റെ കവിതകളിൽ നിന്ന് ആത്മാംശം ഒഴിച്ച് നിർത്താൻ പ്രയാസമാണ്. മുമ്പ് കൂർത്ത ബിംബങ്ങളും അസാമാന്യമായ പദ സംയുക്തങ്ങളും അമൃത തീക്ഷ്ണമായ ഭാഷയും കൊണ്ട് സമ്പന്നമായ ചുള്ളിക്കാടൻ കവിതകൾ പലപ്പോഴും പൊള്ളുന്ന ഒരനുഭവമാണ് അനുവാചകർക്ക് പകരുന്നത്.

ചുള്ളിക്കാടിന്റെ അമാവാസി എന്ന കവിതാ സമാഹാരത്തിൽ നിന്നെടുത്ത കവിതയാണ് 'സന്ദർശനം'. ഇനിയൊരിക്കലും ഒന്നിക്കാനാവാത്ത വിധം വേർപിരിഞ്ഞ പ്രണയിനിയോടുള്ള യാത്രാമൊഴിയാണ് ഈ കവിത എന്ന് പറയാം. സന്ദർശക മുറിയിൽ അധിക നേരമായ് മൗനം കൂടിച്ചിരിക്കുന്നു കവിയും പ്രണയിനിയും. ജീവിതം പോലെ പകൽ വെളിച്ചം പൊലിഞ്ഞ് പോകുന്നത് നോക്കിയിരിക്കുന്ന അവർ പരസ്പര മിഴികളിൽ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. 'മൗനം കൂടിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ കടുത്ത വൈകാരിക വിക്ഷോഭങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന മൗനം നമുക്ക് അനുഭവിക്കാം.

വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ആകുലതകളും സംക്രാന്തങ്ങളും തന്റെ പ്രണയത്തെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം എന്ന് കവി ഓർക്കുന്നുണ്ട്. പൊൻചെമ്പകം പൂത്ത കരൾ കരിഞ്ഞുപോയെന്നും കറ പിടിച്ച തന്റെ ചുണ്ടിൽ കവിത വരണ്ടു പോയെന്നും പറയുമ്പോൾത്തന്നെ തന്റെ തൊണ്ടയിൽ നിന്ന് പുറത്തേയ്ക്ക് വരാതെ ഒടുങ്ങുന്ന രോദനത്തെ കുറിച്ചും സൂചനയുണ്ട്.

“ബീഡികായിൽ കരിഞ്ഞ ഹൃദയത്തി-

ലൂറുന്ന സ്നേഹത്തിനും കൊടും കയ്പാണ്

കീറിപ്പിരിഞ്ഞൊരൻ ചുണ്ടിന്റെ ചുംബനം

പോലും കഠാരതൻ കുത്തലാണ്.”-

എന്ന് മറ്റൊരു കവിതയിൽ ചുള്ളിക്കാട് തന്നെ കുറിക്കുന്നുണ്ട്.

വേർപിരിയലിന്റെ പടിവാതിലിലെത്തി നില്ക്കുമ്പോഴും പ്രണയ സുരഭിലമായിരുന്ന ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ കവിയെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കനക മൈലാഞ്ചി നീരിൽ തുടുത്ത പ്രണയിനിയുടെ വിരൽത്തുമ്പിന്റെ സ്പർശനം കൊണ്ട് പോലും തന്നിൽ കിനാവുകൾ ചുരന്നതും നെടിയ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണ കാന്തങ്ങളുടെ കിരണമേറ്റ് തന്റെ ചില്ലുകൾ പൂവിട്ടതും എല്ലാം വികാര വായ്പോടെയല്ലാതെ കവിക്ക് ഓർക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അവളുടെ കുമ്പുരത്തരി പുരണ്ട ആ ചിരംബര സന്ധ്യകൾ മറവിയിലേയ്ക്ക് മാഞ്ഞ് പോകേണ്ടവയാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുമ്പോഴും അവയെ മറക്കാനാവാത്ത കവിയുടെ സംഘർഷം ഇവിടെ അനുഭവിക്കാം.

വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിന്റെ അനിശ്ചിതത്വവും അരാജകത്വവും സംഘർഷങ്ങളും നിരാലംബതയും ആവിഷ്കരിക്കുന്ന വരികളാണ് പിന്നീട്. മരണവേഗത്തിലോടുന്ന വണ്ടികളും നഗരവീഥികളിലെ നിത്യ പ്രയാണങ്ങളും മദിരയിൽ മനം മുങ്ങി മരിക്കുന്ന നരക രാത്രികളും

നിറഞ്ഞ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആകുലതകൾക്കിടയിൽ പ്രണയത്തിന്റെ കാല്പനികത വറ്റി വരണ്ടു പോകുന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രം. ‘മറവി’ എന്ന കവിതയിൽ

“ഓമനേ, മൗനം ശിരസ്സു പക്ഷിതൻ
ഗാനമാണെന്നതറിഞ്ഞ് വേവുമ്പൊഴും

.....

ഏറ്റേറ്റു കണ്ണു തകർന്ന നായ്ക്കുട്ടിയെ
മാറോടുകൂടിപ്പിച്ച് കേഴുമ്പൊഴും
പെറ്റവാരോ തള്ള ചത്ത പൈക്കുട്ടി തൻ
നെറ്റിയിൽ പൊള്ളുന്ന നെഞ്ച് ചേർക്കുമ്പൊഴും
മാറാപ്പുമായ് പിച്ച് തെണ്ടുന്ന പെങ്ങൾ തൻ
മാറാ വ്രണങ്ങളിലുമ്മ വയ്ക്കുമ്പൊഴും
ഇറ്റു സന്തോഷത്തിനായെൻ നേർക്ക് നീളുന്ന
കുഷ്മിരം പിടിച്ച വിരലിൽ തൊടുമ്പൊഴും
കണ്ണുനീരിന്റെ കരിങ്കലിൽ നിന്നു
മുങ്ങിയെടുത്തൊരീ ശംഖമുതുമ്പൊഴും
നിന്നെ ഓർമ്മിക്കുവാൻ പോലും മറന്നു ഞാൻ- ”

എന്ന് കവി കുറ്റ സമ്മതം നടത്തുന്നുണ്ട്.

തന്റെ ഏകാകിയായ പ്രാണന്റെ ഗതി കിട്ടാതെയുള്ള അലച്ചിലിൽ ജന്മാന്തര സാന്ത്വനമാകു ന്നത് അവളുടെ മുഖമാണ് എന്ന് കവിക്കറിയാം. എങ്കിലും അനിവാര്യമായ വേർപാട് അനുഭവിയ്ക്കേണ്ട കഴിയു. ഒരു നന്ദി പറച്ചിലിലൂടെ കരച്ചിലിന്റെ അഴിമുഖത്തേയ്ക്ക് എത്തിച്ചേരാതെ നാം പിരിയേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് കവി കരുതുന്നു. രാത്രിയുടെ നിഴലുകളായ നാം പണ്ടേ പിരിഞ്ഞവരാണെന്ന ഓർമ്മപ്പെടുത്തലോടെ കവിത അവസാനിക്കുന്നു.

ചുളളിക്കാടിന്റെ പ്രണയ കവിതകളെല്ലാം വിലാപ ഗീതങ്ങൾ കൂടിയാണ്.

“ഒരു വിലപ്പെട്ട ജന്മം മുഴുവനും
വെറുമൊരു വാക്കിനക്കരയിക്കരെ
കടവ് തോണി കിട്ടാതെ നില്ക്കുന്നവർ-”

(വ്യർത്ഥ മാസത്തിലെ കഷ്ട രാത്രി)

“കത്തുന്ന ചുംബനം കൊണ്ടു നീ പണ്ടെന്റെ
കയ്ക്കുന്ന പ്രാണനെ ചുട്ടു പൊള്ളിച്ചതും
കണ്ണിന്റെ നക്ഷത്ര ജാലകത്തിൽ കൂടി
ജന്മാന്തരങ്ങളെ കണ്ടു മുർച്ഛിച്ചതും
എന്നോ കറുത്ത തിരശ്ശീല വീണതാം
ഉന്മാദ നാടക രംഗസ്മരണകൾ”

(ഒരു പ്രണയഗീതം)

“ദുഃഖമാണെങ്കിലും നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള
ദുഃഖമെന്നാനന്ദമാണെന്നിരിക്കാമനേ
എന്നെന്നുമെൻ പാന പാത്രം നിറയ്ക്കട്ടെ
നിന്നസാന്നിദ്ധ്യം പകരുന്ന വേദന ”

(ആനന്ദധാര)

എന്നിങ്ങനെ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയും. പ്രണയത്തിന്റെ കാല്പനികവശ്യത അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ വർത്തമാന ജീവിതത്തിന്റെ ആകുലത കൾക്കിടയിൽ പ്രണയത്തിന്റെ ആദർശ ലോകം കരിഞ്ഞ് പോകുമെന്ന തിരിച്ചറിവ് കവിയെ വേട്ടയാടുന്നുണ്ട്. തനിക്ക് ജന്മാന്തര സാന്ത്വനമാകേണ്ടുന്ന പ്രണയിനിയെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ കവിയെ നിർബന്ധിതനാക്കുന്നത് ഈ ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ്. പാപബോധങ്ങളുടെ ഏകാന്ത മൂഹൂർത്തങ്ങളിൽ തന്നെ കരുണയോടെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന (ജന്മാന്തരങ്ങളോളം) പ്രണയിനിക്ക് നന്ദി മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. കവി പിരിയുന്നു. കവിതയുടെ തുടക്കത്തിൽ മൗനം കുടിച്ചിരിക്കുന്ന അവർ അവസാനംവരെയുംമൗനത്തിൽ തന്നെയാണ്. പറയപ്പെടുന്ന ഏതൊരു വാക്കും കരച്ചിലിന്റെ അഴിമുഖത്തേയ്ക്കായിരിക്കും തങ്ങളെ എത്തിക്കുക എന്ന തിരിച്ചറിവാണതിന് പിന്നിൽ . ഒരു പക്ഷേ ആ കരച്ചിലിൽ നിന്ന് വീണ്ടും പ്രണയത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ കാലത്തേയ്ക്ക് പോകേണ്ടി വരാം. പക്ഷേ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആകുലതകൾക്കിടയിൽ കവി അതിനൊരുക്കമല്ല. പ്രണയത്തിന്റെയും വിരഹത്തിന്റെയും തീവ്ര വാങ്മയമാണ് സന്ദർശനം എന്ന് പറയാം.